

staltning, at Betjentene skulde antages paa Opsigelse, altsaa uden Pensionsret, men da ogsaa med en betydelig højere Lønning end den Stokhuusbetjentene hidtil tillagte Underofficerslønning, erkjendtes det, at de dengang allerede Ansatte (blandt hvilke Bachmann selvfølgelig var) ikke kunde berøves den alt erhvervede Pensionsret, hvorfor der foretoges dem Valget imellem, om de vilde conservere denne og da forblive staaende paa deres hidtidige Lønning, eller renoncere paa Pensionsretten imod at tjene paa højere Løn, men paa Opsigelse. Vel erklærede nu Bachmann med de øvrige Betjente ved Kjøbenhavns Stokhuus sig for det sidste Alternativ, men dette Tilbud om Renunciation paa Pensionsretten blev ikke modtaget, idet Betingelsen, Lønningsforbedringen, af andre Grunde — navnlig de forøgede Udgifter — tilledes i Verø i Begyndelsen af 1848 og heller ikke siden har været gjenoptaget, saa at Bachmann lige til sin Afstedigelse kun oppebar Underofficerslønnen. Det er herefter klart, at Bachmann virkelig har et personligt Arav paa Pension i Lighed med Armeens Underofficerer, og at denne da nu maatte beregnes efter Loven af 9de April 1851, er baade i og for sig billigt og af Finantsministeriet tidligere i lignende Tilfælde erkjendt for Ret.

Finantsministeriet kunde derfor ikke vægre sig ved paa Bachmanns Forbring derpaa at udbetale ham det nævnte aarlige Beløb af 108 Rd. fra 1ste April 1860 at regne som Pension i Henhold til Loven af 9de April 1851, men da denne Pension tilkommer ham som Betjent ved Stokhuset, og han først er afstediget, efterat Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 havde henført Straffeanstalterne til Kongerigets særlige Anliggender, vil den selvfølgelig ikke kunne falde Monarchiets Finantser til Last, men maa være at refundere disse af Kongeriget.

Da Udvalget erkjender Bachmanns Berettigelse til Pension, tiltræder det Forslaget med det Tilføiende, at der for Fremtiden ikke skjønes at være nogen Grund til at behandle denne Pension anderledes end enhver anden Kongeriget paahvilende Pension, der udredes directe af dettes Finantser.

5) (2). Under de til Embedsmænds Efterladte calculerede Pensioner er indbefattet et Beløb af 28 Rd. 17 $\frac{1}{2}$ til Enken efter Skovriber Forstraag Fasting i dennes Egenkab af Sandslugtscommissair, hvorom fornøden Oplysning findes i det foreliggende Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1861—62, Anmærkningerne Side 28, og som i afsigte Samling blev vedtaget af Folkethinget.

§ 13.

Andre og overordentlige Statsudgifter.

Indenrigsministeriet vedkommende:

1) (2. Til Undersøgelser og Udarbejdelser af Planer m. m. vedkommende Jernbaneanlæg.) Foruden de betydelige Summer, som i sin Tid under Konto „Jernbanevæsenet“ ere bevilgede til Undersøgelser, har der i de sidste 2 Aar været bevilget et Beløb af 10,000 Rd. aarligt til dette Diemed, og Indenrigsministeren har for Finantsaaret 1863—64 anseet en lignende Bevilling for nødvendig, dels til Udarbejdelse af de detaillerede Planer og